

Világosság és Élet

a hatvani Belvárosi Egyházközség lapja

2013.

HÚSVÉT

A sírból hiányzott a halott Jézus.

Húsvét az emberiség számára az új napkelte, az élet hajnala. Az első húsvéti vasárnap után következik minden ünnep és hétköznap. Vajon mi, meghalljuk – e a feltámadás örömhírét, az örökélet ígértét? Sajnos mi hajlamosak vagyunk eltévedni, elveszni a világ forgatagában és máris elveszítjük a feltámadásba vetett hitünket. Életünket csak akkor tudjuk megújítani, ha hiszünk a feltámadásban. A nagypénteki események után a tanítványok lelki terhek alatt szenvedtek. Jézus halála, a veszteség bánata gyötörte őket. Elviselhetetlenül sok a megpróbáltatás, a fájdalom Szűz Mária, az édesanya részére is, de a kereszttel ott álló János apostol, Mária Magdolna és az asszonyok számára is. A korábban bűnös, de később megtért asszony a kereszthalált követően is az Úr közelében szeretne lenni, ezért hajnalban Jézus sírjához megy, mit sem sejtve a kevéssel ezelőtt történt feltámadásról. Mária Magdolna ez a törékeny asszony úgy érez, mint sokan közülünk. A lehető elsőként megy a sírhoz. Látjuk milyen lelki terhekkal érkezett a sírhoz, ahol a vigasztalás helyett újabb lelki fájdalom érte. Látta az elmozdított követ, majd az üres sírt, amely alapján azt vélte, hogy Jézus holttestét elvitték. A sírből hiányzott a halott Jézus. Az evangéliumok nem jegyezték fel Mária Magdolna első reagálásait. Látva az üres sírt, talán nem is tudott megszólalni, de elképzelhetjük, milyen gondolatai támadhattak. Látjuk, a gyötrelmeknek, a lelki fájdalomnak, van még mélyebb fokozata: a tehetetlenség. A tehetetlenség miatt sírt. Mint, ahogy sír ez a világ, ha rejtetten is, bár egyre feltűnőbbben. A lélek fájdalomának mértéke szerint könnyünk visszatarthatatlanul ömlik az arcunkra. Azonban vigyáznunk kell, mert a könnyek akadályozhatják a tiszta látásunkat is. Lehet könnyezni, de nem járhatunk állandóan könnyek között, nem szokhatjuk meg a sírást, nekünk van vigaszunk. Mária Magdolna vigasztalására ott volt a két angyal, akiknek elmondja szomorúságának okát. Ennek ellenére a körülmények oly erősen megzavarják gondolkodását, hogy esély sincs arra, hogy megszülessen benne a feltámadás hite. Talán azért, mert a könnyei mögött ott lehetett még egy fájdalmas emlék, Jézus halála, és ezért nem veszi észre a karnyújtásnyi távolságban lévő Jézus. Könnyektől fátyolos szemével egy férfi alakját látta csak meg, akiről azt gondolta, hogy a kertész. Mária ezt mondta neki: "Uram, ha Te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted!" (Jn 20,15). Mária Magdolna nem volt képes felismerni Jézust, összetévesztette a kertésszel. Szorongása, féltelme és szomorúsága ezért tovább nő. Jézus megszólította Mária Magdolnát: "Asszony miért sírsz? Kit keresel?" (Jn 20,15). A könnyeivel küszködő asszonyt nevének kellett szólítani, hogy felismerje Őt. Mária! Én élek!

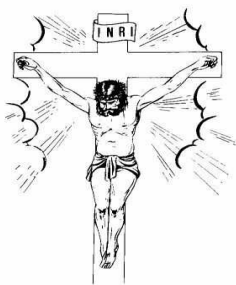
Mária húsvétja igazából itt kezdődött. Jézus szólt hozzá, nevének szólította és ez azt jelentette, hogy a megváltás tökéletesen végbement, Jézus feltámadt. Mária Magdolna következő hétköznapjait és ünnepeit ez az első húsvét reggeli töltötte meg élettel és örömmel.

Jézus él. A főpapok, a halottörző katonák, a lefizetett bérencek, állíthatják azt, hogy Jézus nem feltámadt, hanem ellopták őt a sírból. Az Úr tanítványai is szétszaladhatnak, a keresztények lehetnek hűtlenek, a tény, tény marad: Jézus feltámadt, él! Feltámadása után többen is találkoztak Vele.

Sajnálatos, hogy a nagy néptömeg vak maradt mind a mai napig és nem hisz a feltámadásban. Nekünk viszont a legszebb, legboldogítóbb húsvéti üzenet, mert ha Jézus feltámadt, mi is fel fogunk támadni! Higgyünk, és egyszer meg fogunk győződni a feltámadás igazságáról!

Kívánjuk, hogy a feltámadt és élő JÉZUS KRISZTUS adjon Mindenkinek áldott és boldog HÚSVÉTI ünnepeket!

MEGHALT AZ IGAZ A BŰNÖSÖKÉRT ...

Jézus halálát gyászolta a föld és a menny is. Jézusnak, Isten Fiának halálakor megmozdul az ég és a föld. Sötétség borul a földre, amikor Jézus földi élete befejezte. A Nap, a Hold és a csillagok is elvesztették fényüket és erejüket, gyászoltak ők is. Nem lehetett akkor fény, sem öröm, sem boldogság, se tündöklés, amikor Jézus Krisztus életével fizetett a világ minden egyes emberének bűnéért.

Egész földi szolgálata alatt tudta Jézus, hogy mi életének a vége. Azt is tudta, hogy mi vár rá nagypénteken, és mégsem futott el ezek elől az iszonyatos szenvedések elől. Tudta azt is kezdettől fogva, hogy Júdás lesz az, aki elárulja, és mégis szerette őt, mint a többi tanítványt. Micsoda erő kellett ehhez! Pontosan tudta az Ő kinszenvedésének az idejét is, de nem sietette, és nem is késleltette. Eljött az idő, megfeszítették. Ott függött a Megváltó kifeszítve, vérzett, szomjazott, meghalt. Az élet meghalt, a remény kialudt, a fény elenyészett. Nézzünk a keresztre, ott függ Ő, a szent, a tiszta, a szeplőtlen áldozat, az ártatlan Bárány. Ott függ szent teste az ég és föld között. Le vannak zárva azok a szemek, melyekből annyi szelídség sugárzott. A halál megbénította a szent ajkait, melyek annyi áldást mondtak. Veríték gyöngyözött a homlokán. Hosszú vasszegek erősítették a kereszt fájához azokat a szent kezeket, melyekkel az ártatlan kicsinyeket magához ölelte. A szent lábakat, melyek a tévelygő emberek felkeresésében fáradoztak. Éles dárda nyitotta meg szívét, melyben a legtisztább szeretet lakott! Íme, így függött a kereszten. Koldussá tették, mindenétől megfosztották. Mit vétett a Jóság? Mit vétett az Irgalom? Mit vétett a Szeretet? Mit vétett a Szent? Mit vétett az Isten?

Mi juttatta keresztre? A bűn ölte meg Krisztust, a mi bűnünk, vagyis mi öltük meg bűneinkkel. Mily óriási gonoszság ez! Nagy bűn megfosztani egy embert életétől, mert mi azt nem adhatjuk vissza. Nagy bűn legyilkolni egy királyt. Nagy bűn megfosztani életétől az ég és föld Urát.

Azt mondják: hogy a legyilkolt nem ember, nem földi uralkodó, hanem az Istennek legkedvesebb egyszülött Fia. Akkor még nagyobb a bűnünk! Jaj nekünk e gonoszságért!

A kereszt áll, s rajta a szeplőtlen áldozat, Jézus! A bűneink jutattak téged ide. A bűneink fosztottak meg ruháidtól. A félelem üzte el mellőled hűséges tanítványaidat. A bűn szakított le édes jó Anyád szívéről. A bűn szegezett a kereszt fájára.

Péter apostol is ezt mondja: „Krisztus meghalt a mi bűneinkért.” (1 Pét 3,18) Mily iszonyú ez nekünk, bűnösöknek! „A mi betegségeinket Ő viselte és fájdalmainkat Ő hordozta. Megsebesítették a mi gonoszságainkért, megölték a mi bűneinkért. Az Ő sebei által gyógyultunk meg. „Az Úr órá tette mindnyájunk gonoszságát.” ((Iz 53,4-6) : „Nem veszendő aranyon, vagy ezüstön szabadultatok ki, hanem a Krisztusnak, a hibátlan és egészen tiszta báránynak a drága vére árán.” (1 Pét 1,18-19) Jézusnak miattunk kellett meghalnia, kellett életét feláldoznia, szent véré kiöntenie. Tökéletesen véghezvitte, egyszer s mindenkorra végrehajtotta azt, amivel Atyja megbízta.

Elhangzott az egész világegyetem sorát eldöntő szó: "Elvégeztetett!" „ Beteljesedett !” Jézus a halálával teljessé, tökéletessé tette azt, ami végett otthagyta a mennyei dicsőséget és eljött ide közénk, megváltani bennünket. Jézus a kereszthalálával megtörte az Ördög hatalmát is, Istent tökéletesen kiengesztelte.

Szent Lőrinc, Krisztus haláláról elmélkedvén, azt mondja: „A Megfeszített felnyitott könyv, melynek olvasásából és megszívleléséből az istenes élet egész tudománya megtanulható. Maga az Úr írta, tulajdon vérevel, s hogy mindenki olvassa, nyilvánosan felnyitotta a Kálvária hegyén. Nézzétek az öt piros sebet, melyek előttünk fénylenek, és az örök élet bölcsességét tanuljuk azokból.”

Nézzünk Jézusra, és rendüljön meg szívünk! Kérjük: Szeretett Üdvözítőnk, irgalmazz! Édes Istenünk, irgalmazz nekünk! Ne tekintsd vétkeinket, mert akkor elveszünk. Jézusunk! Te nagypénteken tökéletesen elvégezted a szabadításunkat. A végtelen szeretetedre csak az lehet a válaszuk, hogy ezentúl kerüljük a bűnt, és Neked éljünk.

IGAZI ÉLETÜNK, JÉZUSBAN VAN ...

Az életünk a halálunk után kapja meg a megérdemelt járandóságot. Tudnunk kell, hogy Isten, a Kezdet, és Ő a Vég is. Titokzatos előttünk, hogyan fut be életünk az Isten örök szeretetébe, és megfoghatatlan az is, hogyan érkezünk majd el a végső állomásunkhoz. De annyit tudunk, hogy ott a végső állomásnál Isten vár ránk. Elé érkezve mondhatjuk Neki: Uram, Te indítottad el életem, most itt vagyok, a pályát megfutottam. Te lettél a végső állomás.

A modern kor embere, miután igen csak elszakadt Istentől, egyedül él egy kietlen, hideg, és ellenséges világban. Katasztrofális következménye van annak, amikor Istentől elszakad az ember. Kiégett lesz, mélységbe kerül, undorodik még magától is. Sok szeretetlenség, békétlenség volt, van életünkben és ez mind a bűn miatt. Mindig tudjuk, mi a szeretetlenségünk elindítója, csak nem merjük magunknak bevallani. Pedig nincs más megoldás.

Békétlen, szeretetlen szívvel élni nem érdemes. Új szívre, tiszta szívre, újjáteremtett szívre van szükségünk. A tiszta szív alatt elsősorban a bűntől megtisztított szívet érthetjük. A bűntől megtisztított szív egyik nagy jellemzője az osztatlanság. Megosztott a családi élet, mert ott megosztott szívű emberek élnek. Egység akkor lenne, ha egyfelé, Isten felé néznének, közös céllal gondolkodnának, beszélnek, netalán még közös céllal imádkoznának is. Vajon úgy működik - e a mindennapi életünk, hogy Istent megkérdezzük az életünk felől, és az Ő vezetése szerint éljük a mindennapjainkat? Vagy fordítva: éljük a mindennapi életünket a magunk rohanásában, szórakozásában, és ha esetleg belefér az időnkbe, akkor még Istenre is szánunk néhány percet.

A megosztott szívű ember bizonytalan. Mivel több felé szeretne menni, ezért sehová sem jut el. Aki viszont Jézussal járja az életét, az megtapasztalhatja, hogy Ő vezeti életét minden pillanatban. Amikor az ember átadja a szívét Krisztusnak, akkor a bűn miatt sötét szívben megjelenik egy nagyon picike fehér pont, amely majd a Krisztussal való állandó kapcsolat által folyamatosan növekszik. Aki osztatlan szívvel Istené, annak boldogabbak lesznek napjai. Nem azért, mert olyan okos, hanem azért, mert Isten nyitottá teszi a lelki szemét, szívét. Adja meg nekünk Isten ezt a megtisztított és nyitott szívet, lelket, s tegyen minket lélekkel látó emberekké, akik Jézushoz megyünk és Nála letesszük a terheket. Tegyük ezt meg minél előbb, vagy soha nem lesz békességünk és nem tudunk előre haladni, megrekedünk egy vergődő állapotban. Isten legnagyobb öröme az, hogy mi már, a hozzá vezető úton járunk.

A tágabb és szűkebb világunknak, és nekünk is Jézusra van a legnagyobb szükségünk. Ha nem fogadjuk el Jézust, mint az igazi Békességet és Szeretetet, akkor elsodor az élet.

Adjuk át a szívünket Krisztusnak, adjunk hálát, és éljünk méltón Őhöz. Kérjük minden nap az Ő vezetését. Ha pedig még megosztott lelkű emberek lennénk, akkor tudjuk, hogy Jézus várja a szívünket. Nem érdemes vergődnünk a megosztott szív fájdalomban!

Az élet feltétele a folyamatos megújulás. Jaj lenne az emberiségnek és világának, ha az életképtelen lenne a megújulásra. Tudnunk kell, Isten szeret, nem taszít el minket, mert Jézus Krisztus a gólgotai kereszten meghozta az áldozatot értünk. A megváltó Krisztus által hozott megváltás a keresztény embernek az igazi lényege. Kérjük Istent, teremtsen bennünk új szívet, és akkor életünk befejeztével, az Istennel való személyes találkozásnak csak örülni fogunk.

Kérjük Istent végezze bennünk a maga munkáját bűneink ellenére is, véget nem érő hosszú tűréssel, szeretettel. Tudjuk, nem azért szeret Isten minket, mert megérdemeljük, mert mi olyan jók vagyunk, mert mi jobbak vagy különbek vagyunk, mint a többi ember. Az Isten szeretetét nem lehet megérdemelni, de ugyanakkor elveszíteni sem, mert Ő függetlenül a mi cselekedeteinktől és viselkedésünktől feltétel nélkül szeret minket!

Tudjuk értékelnünk az Isten szeretetét, s ha megsértettük azt bűneinkkel, őszinte bűnbánattal állítsuk helyre a megsebzett kapcsolatot! Bizakodva emeljük Reá a tekintetünket, és adjuk át az életünket mondván: Nézd, Uram, amit Szentlelked által elkezdted életemben, amit kegyelmeddel erősítettél, akit szeretettel ápoltál, tisztogattál, védelmeztél, az az ember most itt áll előtted. Akkor majd a megtisztult lelkű ember nagy öröm részese lesz. Higgyük el, a magunk öröme mellett Istennek, az Atyának, de Jézusnak is, aki meghalt értünk, nagy örömet okozunk bűnbánatunkkal!

HISZEL A FELTÁMADT JÉZUS KRISZTUSBAN?...

Ma sok ember ünnepli a húsvétot, de a maga módján. A kétnapos ünnepet hosszú hétvégének mondják. Tekintettel az ünnep jellegére, az ember többet megenged magának ételből és italból. Minden külsőség megvan a húsvét megünneplésére, csupán a hit hiányzik: a feltámadott Megváltóban való hit. Ma sok testvérünknek hiányzik, lelkének a közepe. A Húsvét ezért nem jelent semmit sok ember számára, mert nem Jézussal ünnepel. Nincs igazi Húsvét, Jézus és a feltámadás hite nélkül. Igaz, sok mindent elfogad az emberiség a keresztény tanításból. Például: hiszi, hogy Krisztus megszületett, hiszi, hogy csodákat tett, sőt még Jézus kereszthalálát is hiszi, de egyet nem tud elfogadni sok mai ember: Krisztus feltámadását, és ezzel együtt az ember feltámadását sem. Tamás apostol, a modern ember képviselője, azért, mert amikor a tanítványok újságolták neki, hogy látták a feltámadott Jézust, ő szomorúan ingatta a fejét és mondta: Nem hiszem csak akkor, ha magam tapasztalom, látom. Miért nehéz elfogadni a feltámadást? Mindenekelőtt azért, mert ellene mond az emberi tapasztalatnak. Mi azt gondoljuk, hogy ha meghal valaki, a halálból nincs visszaút. Aki meghalt, az végleg elment: kiesett a tér, idő, a tárgyak és a személyek világából. A halálban a test alkotóelemeire bomlik, és ezt a bomlási folyamatot nem lehet megállítani, megfordítani. Az emberi gondolkodást, ez a tapasztalat vezeti, és ezt a gondolkodást sok ember nem hajlandó feladni. Tamásnak, és a mi kételkedésünknek is ez a legmélyebb oka. A másik ok a kétkedésre az, hogy személyesen akarunk meggyőződni a feltámadott Krisztus valóságáról. Itt nem segít az, hogy mások tapasztalták, vagy hiszik, a feltámadás tényét. Ennél a pontnál senkiben nem tudunk bízni, csak magunkban. Gondolatunk, velünk is kimondatja, hiszen ez abszurd, lehetetlen. Tamás apostol Jézus sebeit akarja látni, átszögezett kezeit tapintani, átszúrt oldalát érinteni azért, hogy képes legyen elhinni a feltámadás tényét! Jézus megjelenik Tamás apostolnak, hogy személyesen győződjön meg a feltámadás valóságáról, tényéről. Igen, először a sebekről akar meggyőződni, amelyekbe Jézusnak bele kellett halnia. Ha saját szemével látja, saját ujjával érinti a szörnyű sebeket, amelyekről hallott, akkor elhiszi, hogy Jézus feltámadt. Jézus eloszlatja a kételyt Tamás apostol szívében. Mikor Tamás apostol ujjával érinti Krisztus sebeit, ismeri föl a kereszten meghalt Mesterben a feltámadott Krisztust, s kiált föl: „Én Uram és én Istenem!” (Jn 20, 28) Tamás apostol megérti, hogy mekkora áldozatot hozott Jézus, és hogy milyen nagy győzelmet aratott a halál felett. Már tisztán látta, hogy kételkedésével bebetonozta a lelkét. A felismerés, mint a szeretet jele, fénye, villan fel Tamás lelkén. Lelkében megújult, belső felismerésre jutott. Ekkor Jézus valami fontosat mond neki, és ezt már nekünk is mondja. Mondja minden kétkedőnek: „Boldogok, akik nem látnak és hisznek”. (Jn 20, 29) Tamás apostol a kételkedésből a tapasztalás után, a hithez érkezett el. A hit, bizodalom Jézusban. Aki hisz a feltámadott Jézusban, az meg fogja tapasztalni az ő valóságát, erejét. Az életünket a hitre kell alapozni. A hit tehát döntés. A hit érteti meg velünk, hogy Isten teremtő ereje nagyobb, mint a halál romboló ereje. A hit megérteti velünk, hogy Isten, képes arra, hogy újratereptsen minket. Valóban, ezt Isten megteheti, bizonyíték Jézus feltámasztása, aki meghalt és íme él! Csak az az ember lehet igazán boldog, aki rendelkezik a húsvéti hittel. Miért? Mert csak az ilyen ember számára oldódott meg a halál rejtélye és ezután oszlik el a félelme. A hittel lehetőség nyílik egy félelemmentes, teljes és boldog emberi élet élésére. Legyen bennünk hit a feltámadott Krisztusban, mert ez az alapja a boldog életnek!

Jézus nem titkolja el ezeket a sebeket, mert ezek mindennél kiáltóbb bizonyítékai a mindent túlélni képes szeretetnek. Adjunk hálát Istennek, hogy van egy hely, ahol találkozhatunk Jézussal. Ahol együtt lehetünk Vele, ahol megmutatja nekünk is magát és megtapasztalhatjuk Őt, sőt bűnbánóan kimondhatjuk mint Tamás apostol: „Én Uram és én Istenem!” Vigyázzunk a hitünkre, és azt ki ne taszítsuk lelkünkől, mert akkor lelkünk széthullik és darabjaira esik szét. Tartsunk ki Jézus mellett és engedjük, hogy Ő vezessen minket a maga útján a győzelem, a feltámadás felé!

Az egyházi hozzájárulás lelkiismereti ügy. A jó keresztény szívesen ad a templom, egyházközség fenntartására pénzből! Tisztelettel kérünk mindenkit, szíveskedjék segíteni! Az eddig adott egyházi hozzájárulást

KÖSZÖNJÜK!

Szentmisék: Hétfő, Kedd, Szerda, Péntek reggel 7 óra Csütörtök, és szombaton este 18 : 00 óra

Vasárnap, és ünnepeken: reggel 7 ó, 9 ó, 11 óra, este 18 : 00 ó

Lelkinap: Bűneink megbánása, feloldozása: márc. 26 – án este 18:00 ó

Szertartások: Nagycsütörtökön, Nagypénteken és Nagyszombaton: este: 19 : 00 órakor kezdődnek.

Irodai szolgálat: Hétfőn, kedden, szerdán, pénteken: reggel 9 ó - fél 12 óráig.

délután: 15 : 00 ó – 16 : 30 ó-ig. Csütörtökön és ünnepeken nincs napi szolgálat!